

Č. 672.

Vyživovací příspěvek: * Zastavení výplaty výživného přiznaného za platnosti dřívějších zákonů, jež vysloveno bylo na podkladě zákona z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., jest rozhodnutím o nároku na výživné dle tohoto zákona. Rozhodnutí takové může, pokud jde o otázku závislosti, použití skutkových zjištění, jež prve byla podkladem pro přiznání příspěvku; úřad musí však vzhledem na předpis § 7, odst. 4 l. c. tato zjištění straně jako ji nepříznivá oznámiti.

(Nález ze dne 20. ledna 1921 č. 638.)

Věc: Kateřina C. v Litomyšli proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím bylo potvrzeno zastavení výplaty vyživovacího příspěvku, který brala stěžovatelka za syna Antónína K. Stalo se tak z důvodu, že výživa stěžovatelčina nebyla v době odchodu synova za vojenskou povinností podstatně závislá na jeho pracovním příjmu. O stížnosti čelící proti tomuto rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud toto:

Novou zákonnou úpravou vyživovacího příspěvku, jež pro stát československý provedena byla zákonem ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., dáno jest úřadům právo rozhodovati nově o vyživovacích příspěvcích prisouzených za platnosti dřívějších vyživovacích zákonů. Zastavení výplaty výživného dle dřívějších zákonů přiznaného, jež děje se zřetelem na zákon ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., je rozhodnutím o nároku dle tohoto zákona. S procesuálního hlediska není námitek proti tomu, aby při tomto rozhodnutí byl vzat zřetel, pokud jde o otázku závislosti, na skutková zjištění, jež byla podkladem pro přiznání příspěvku, a aby výsledky šetření získané dřívějším řízením byly úřadem samostatně a neodvisle od předcházejícího rozhodnutí hodnoceny — jdeť o nové rozhodnutí.

Rozhodnutí vyslovující zastavení výplaty a obsahující tedy zamítnutí nároku, musí však v souhlasu s ustanovením §u 7 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. býti odůvodněno a výsledky šetření, jež byly prve podkladem pro přiznání příspěvku a jež vedly nyní vyživovací komise k zastavení, jest straně jako zjištění pro ni nepříznivá sděliti k vyjádření a k podání průkazu o pravdivosti jejích tvrzení.

Dle stavu spisů byla stěžovatelce další výplata vyživovacího příspěvku zastavena, aniž šetřením získán byl nový skutkový základ pro rozhodnutí. Jest tedy míti za to, že základem naříkaného rozhodnutí jsou výsledky šetření, jež se konala před prisouzením vyživovacího příspěvku. Dle úvah výše uvedených bylo tyto výsledky stěžovatelce oznámiti. Stěžovatelce však sdělení nějaké o šetření, jehož výsledky by byly pro ni nepříznivé, nebylo učiněno, a rozhodnutí II. stolice výplatu vyživovacího příspěvku zastavující odůvodňuje zastavení pouhým všeobecným pouka-

zem na to, že výživa stěžovatelčina v době povolání nebyla podstatně závislou na pracovním příjmu synovu.

Nebyly tedy zachovány formy řízení, jak výše o nich je řeč; porušením jich byla znemožněna neb aspoň značně stížena obrana stěžovatelčina, a slušelo proto naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 6 zákona o správním soudě.

Č. 673.

Zabírání bytů: * Místnost živnostenskou, která následkem povolání majitele k službě vojenské po dobu jeho nepřítomnosti sloužila k účelům obytným, nelze zabrati dle § 8 č. 4 zák. byt., když majitel nyní jí opět používá k jejím bývalým účelům.

(Nález ze dne 21. ledna 1921 č. 584.)

Věc: Alois a Magdaléna M. v Kolíně (adv. Dr. B. Ciller z Prahy) proti okresní správě politické v Kolíně o zabránění místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

O stížnosti uvážil nejvyšší správní soud toto:

Naříkané rozhodnutí opírá se o ustanovení bodu 4 § 8 bytového zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. a odůvodněno jest zjištěním, že jedná se o místnosti, které byly odňaty účelům obývacím.

Ježto § 8, č. 4 bytového zákona odvolává se na ustanovení § 3, č. 4, lze za místnosti odňaté obývacím účelům bez úředního povolení pokládati jen ony, u nichž takového povolení dle nařízení ze dne 28. března 1918 č. 114 ř. z. a v daném případě dle nařízení místodržitele pro Čechy ze dne 17. října 1918 č. 79 z. z. třeba bylo. Úřad, aby mohl použiti zabíracího důvodu v § 8 č. 4 bytového zákona uvedeného, musí tedy zjistiti, že místnosti, jež zabrati hodlá, byly dříve místnosti obytné, že účelům těmto byly odňaty a to již za platnosti výše citovaného nařízení, že k provedené změně bylo zapotřebí povolení úřadu (§ 2 cit. nař.) a že uděleno nebylo.

V daném případě stěžovatel namítal, že místnost zabraná byla jím za místnost živnostenskou určena a po léta užívána a že jen přechodně, když konal službu vojenskou, byla užívána k obývání. Okolnosti tyto však nijak vyšetřeny nebyly, poněvadž žalovaný úřad vycházel z názoru, že nezáleží na momentu přechodnosti takového užívání, nýbrž že jediné rozhodnou okolností jest, že místnost v poslední době byla obývána a že v ní jsou kamna.

Názor tento jest však mylný. Stejně jako dílna po čas vojenské služby majitele prázdná zůstává místností živnostenskou, tak i dílna jen z důvodu nucené nepřítomnosti majitele a nemožnosti provozu živnosti pouze po dobu této překážky dočasně za ubikaci vojenskou a potom jen přechodně k obývání pronajatá, nemůže tím pozbyti své povahy původní a státi se místností k obývání sloužící ve smyslu § 8 č. 4 cit. zák. a nelze